

været et Cirkus her i Byen, Cirkus Carré, der var bekendt for i særlig Grad at øve Grusomhed under Dressur af Heste. Man anvendte bl. a. et Apparat, der indvendig var besat med skarpe Pigge, saa at naar Hesten under Dressuren ikke vilde rette sig efter de Ryk, der bleve givne i Tømmerne, trængte disse Pigge ind i Hestens Mule. Jeg har mine Oplysninger fra Folk, der have været knyttede til dette Cirkus, og jeg har i øvrigt ogsaa faaet Oplysninger fra Folk, som igennem flere Aar have været Artister. Disse Folk ere naturligvis ikke særlig sentimentale, det siger sig selv, og naar de kunne blive oprørte baade over Dyrenes og Menneskenes Dressur, kunne vi almindelige, jævne Folk forstaa, at det, der foregaar indenfor Cirkus i Dressurtimerne, er saa stridende mod simpel Moral, Billighed og Humanitet, at vi maa søge at beskærme de umælende, der ikke kunne forsvare sig selv. Et Nummer, som har været oppe i et Cirkus, der har rejst rundt omkring i Landet i den senere Tid, bestaar i at gøre en tam Hest vild. Det sker paa den Maade, at den Sadel, der lægges paa Dyret, indvendig har en Fjeder, som ved en simpel Mekanisme kan udtrækkes, og Følgen deraf er, at en Række smaa skarpe Pigge trænge ind i Dyrets Hud og foranledige frygtelige Smerter. Ved en anden Mekanisme kunne disse Fjedre trækkes tilbage. Det er i Virkeligheden slet ingen Dressur. Den Hest eller de Heste, som benyttes dertil, kunne kun ved Tilføjelsen af haard, legemlig Smerte gøre de Kunster, man forlanger af dem. Og der sidder saa Publikum — jeg tillader mig at sige i mange Tilfælde et taabeligt og maabende Publikum — og giver sit Bifald til Kende overfor denne Raahed.

Naar jeg taler imod dette Uvæsen her, er det ogsaa, fordi slige Raaheder virke demoraliserende paa Børnene. Jeg skulde i øvrigt tro, at vort Samfund meget vel kunde undvære Cirkusforestillinger, og jeg haaber, den Dag maa komme, da vi ere naaede saa vidt i Civilisation i Europa, at vi ikke taale, at unyttig Lidelse tilføjes hverken Mennesker eller Dyr. Dressur kan ikke undværes, og Lidelser maa baade Mennesker og Dyr finde sig i; men de maa ikke være unødige. Man maa ikke, blot for at tilfredsstille et Raahedsraffinement øverst oppe og nedad til hos den laveste Pøbel, tolerere i den Grad vederstyggelige Grusomheder, som jeg her har nævnt, og som jeg kunde nævne mange andre Eksempler paa. Jeg haaber

for øvrigt, at den Transaktion, som for godt og vel et Aar siden foregik mellem Zoologisk Have og et Cirkus, ikke maa blive gentagen. Jeg tror, at det, der er sket, og det, man har erfaret i Anledning af denne Sag, kun kan bestyrke den Opfattelse, at det vilde være urigtigt af Administrationen for Zoologisk Have at gentage en Handel af denne Art.

Jeg vil tillige rette en Anmodning til den højtærede Justitsminister om, at der maa blive ført en indgaaende Kontrol med den Maade, hvorpaa de, der faa Bevillinger til Biografteater, udnytte disse. Det er mig og sikkert mange af Medlemmerne bekendt, at disse Biografteaterbevillinger ikke benyttes direkte af dem, der faa dem, men forpagtes bort, og derved blive mange af dem, der drive Biografteater, spændte saa haardt for, at de maa spekulere i det daarlige Publikums daarlige Smag. Nu er Biografteatret i Virkeligheden blevet en Folkeforlystelse af Rang. Man kan ikke se bort fra, at det, der fremstilles i vore Biografteatre, i meget betydelig Grad bestemmer mange Menneskers Moral, deres Livsopfattelse o. s. v., navnlig for Børnene og for Ungdommens Vedkommende. Det er ikke nogen Overdrivelse, at en Mængde af de Børn, som Politiet rundt om faar fat i, og som have stjaalet eller begaaet Utilbørligheder, ved Biografteatret ere komne ind paa denne Bane. Jeg vil ikke sige paa Forbryderbanen, thi fordi et Barn har rapset, er det ikke Forbryder, men alligevel maa vi saa stærkt som muligt søge at skaffe Respekt for Ejendomsretten hos Børnene og hos Ungdommen. Men mange af de Smaaforseelser, der begaaes, skyldes den Trang, der er hos Børnene og Ungdommen til at komme i Biografteater, og vi kunne deraf lære, hvilken betydelig Folkeforlystelse dette er. Foruden at være en Folkeforlystelse burde det ogsaa være et Middel til Folkeopdragelse, og det er det naturligvis ogsaa til en vis Grad. Der er mange af Biografteatrene, hvor der præsteres god Kunst, hvor Folk kunne lære meget, men der er til Gengæld forskellige, som ere under Lavmaalet af, hvad der bør bydes, og hvor Fremstillingen er ganske i Nick Carter-Karakteren. Paa den ene Side bygge vi op, dels i Skolen, dels i vore Hjem, og lad mig ogsaa sige ved den almindelige religiøse Paavirkning, endvidere ved filantropiske Foreninger og de mange Organisationer i vort Land, der tilsigte at opdrage og oplyse Folk, og paa samme Tid tolererer man de nedbrydende